

Η κλίση προς το μυστήριο της Ιεροσύνης του π. Νικολάου Παπουδάκη (Γιάννης Β. Σούλης, Φιλόλογος - Σχολικός Ψυχολόγος - Σύμβουλος Επαγγελματικού Προσανατολισμού (Msc))

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2auspOf>]

Η αίσθηση / νόημα της κλήσης αρχίζει

Στην ηλικία των μαθητικών χρόνων[18] του αφηγητή γεννιέται η *αίσθηση του νοήματος της κλήσης*[19] για το Ιερατικό στάδιο[20] – καλύτερα δίνεται *σήμανση* στην Αποστολή(mission), που θα την υπηρετήσει με συνέπεια και πάθος και θα είναι ένα συνεχές έργο, που προώριστεί να επιτελέσει με υπευθυνότητα καθόλη τη διάρκεια της ζωής του.

Ο φωτισμός της συνείδησης επικεντρώνεται στο κάλεσμα μιας υψηλής αποστολής και ενεργοποιείται αμέσως για να υπηρετήσει εκείνα τα συστατικά που οδηγούν στην ολοκλήρωση της νοηματοδοτημένης από το ουράνιο κάλεσμα ύπαρξης: επιθυμία, ιερός πόθος, θέληση, στοχοθέτηση, λήψη σημαντικών αποφάσεων, αφοσίωση, δικαίωση.

Δεν θα αργήσει ο ίδιος να εντάξει στην απόφασή του «το πάντρεμα των θρησκευτικών του πεποιθήσεων με την εργασία / έργο του», (για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Bolles,σελ.14, 2005), «να τις κάνει να μιλήσουν η μία με την άλλη και να φωτιστούν μεταξύ τους».

Μια σειρά αποφάσεων θα δώσουν το προβάδισμα στην κλήση για μια ξεκάθαρη απάντηση στην ποιότητα της ιερατικής / επαγγελματικής του ανάπτυξης και στον προσδιορισμό της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας.

Πώς καλλιεργείται η κλήση - Πολιτισμός της ύπαρξης

Η κλήση καλλιεργείται αρχικά μέσα στην ψυχή του αφηγητή παίρνοντας διαστάσεις *οραματικού προσδιορισμού* της μελλοντικής του πορείας. Η ψυχή αναδιπλώνεται σε αυτό που την εκφράζει, σε αυτό που είναι και νοσταλγεί. Ο *πολιτισμός της διάθεσης* να υπηρετήσει το άτομο την κλήση του με όλη του την ψυχή, το ωθεί να εξιδανικεύει το στόχο του και να επιδιώκει την ολοκλήρωσή του μέσα στην ευφορία μιας συνεχούς δημιουργίας• έτσι, φανερώνεται ο πολιτισμός της ύπαρξης που επιζητά επίμονα να εκφραστεί και στο άμεσο κοινωνικό περιβάλλον.

Το περιβάλλον θα λειτουργήσει ως γνήσιος *εμψυχωτής* μεταφέροντας το δικό του *πνεύμα πολιτισμού*, που θα επιτρέψει σ' ένα λειτουργικό της μέλος ν' αποκτήσει μια καθαρή εποπτεία του εαυτού του. Τότε θα καταφανεί ο προσανατολισμός προς την *πνευματική του αποστολή*, αλλά και ο προσδιορισμός των *ενδιαφερόντων* του[21], που γεννιούνται από τις *εσωτερικές ανάγκες*, και θα δηλωθούν ως *προσωπικές αξίες* στον ίδιο και στους άλλους.

Το περιβάλλον, παρακολουθώντας τη δράση του, «καθοδηγεί» τον υποψήφιο ιερέα, διερευνητικά με την πρόταση του Διευθυντή Σχολείου για αλλαγή επαγγελματικής πλεύσης, και αποφασιστικά με την πρόσκληση του επιχωρίου Επισκόπου για χειροτονία, παρά το νεαρό της ηλικίας του• στο κάλεσμα αυτό, που προσδίδει κύρος στον υποψήφιο κληρικό, όπως ορίζουν οι Ιεροί Κανόνες[22]• η κλήση / κλίση θα έχει τον τελικό λόγο.

Πώς εμπλέκεται η κλήση στο χώρο εργασίας

Η απόφαση του νεαρού Νικολάου να οδηγηθεί προς το μυστήριο της Ιερωσύνης, το *χάρισμα*,[23] που η ανέκφραστη αγάπη του Θεού επιτρέπει, επιταχύνει την *τελείωσή* του με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος[24], και την είσοδό του στο χώρο της ενορίας, ένα χώρο έτοιμο για δράση.

Στην ενορία *αθόρυβα* και *ταπεινά* εκπληρώνει το ιερατικό του χρέος, έναντι Θεού και ανθρώπων, μοιράζεται με *αγαπητική διάθεση* προσέγγισης αυτό που επιτάσσει η *αποστολή* του[25], διακονώντας τις ανάγκες των πιστών• είναι επιεικής με τους συνανθρώπους του, ιεροπρεπής, ώστε οι άνθρωποι της ενορίας που λειτουργούν σε «*μια ποιότητα ιερατική*»[26] να οικοδομούν την *εκκλησιαστική ενότητα* και να εναποθέτουν, όταν χρειαστεί, τις αγωνίες και τα πνευματικά τους προβλήματα στην ομόθυμη διάθεση της διακονίας του.

[Συνεχίζεται]

[18] Η αναφορά του αφηγητή γίνεται συνήθως στις πρώτες εμπειρίες που

συναντούν το υποκείμενο να εμπλέκεται σε εκείνες τις δραστηριότητες που σχετίζονται με γεγονότα που προκάλεσαν ισχυρά συναισθήματα και επέφεραν σημαντικές αλλαγές στην προσωπική του ζωή (Ειρήνη Νάκου, σελ. 2, 2006).

[19] «Διὰ κλήσεως τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 11, 29).

[20] Ένα στάδιο άσκησης που εμπεριέχει εξ αρχής την πνευματικότητα και υπηρετεί άμεσα το νόημα ζωής.

[21]Viglietti, M., σελ. 76, 1989.

[22]Για την αποδοχή του βάρους της Ιερωσύνης, χρειάζεται να παρακαλέσουν τον υποψήφιο κληρικό οι κοσμικοί και ο Δεσπότης (Ανάλεκτα, σελ. 25, 2016)

[23]Συμεών, Μητροπολίτου Ν. Σμύρνης, σελ.11, 2007.

[24]«Είναι αυτό, το Άγιο Πνεύμα, που “τελειοῖ”, δηλαδή αναδεικνύει τέλειο και ολοκληρωμένο έναν ιερέα» (Βλ. Συμεών, Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης, σελ.11, 2007. // «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον... ἱερέας τελειοῖ» (Ιδιόμελον Εσπ. Κυρ. της Πεντηκοστής).

[25]Bolles, σελ.22, 2005.«Όταν ψάχνουμε για ένα νόημα της Αποστολής (Mission), ψάχνουμε για καθησυχασμό ότι ο κόσμος, τουλάχιστον, γίνεται κατά τι πλουσιότερος από την εδώ ύπαρξή μας • και κατά τι πτωχότερος μετά την απουσία μας» (Bolles, σελ. 14, 2005).

[26]Η ενορία είναι ο τόπος όπου η ανθρώπινη ύπαρξη λειτουργεί «σε μια ποιότητα ιερατική» (Κορναράκης, σελ. 81, 1986)